

ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

της Ειρήνης Σοφιανού

ΑΘΗΝΑ 2022

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Η Ειρήνη Σοφιανού γεννήθηκε στην Αθήνα. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε ευρωπαϊκά προγράμματα σχετικά με την εκπαίδευση, την υγεία και τις δημόσιες συμβάσεις. Σήμερα εργάζεται στο υπουργείο Εσωτερικών. Τα θεατρικά της έργα “Ομίχλη” και “Ο φαροφύλακας” (2019-2020) και “Ιερή και πληγή” και “ Η Δωρεά” (2020 – 2021), γράφτηκαν στα πλαίσια της σχολής πυροδότησης θεατρικής γραφής του θεάτρου Πορεία και είναι αναρτημένα στις ιστοσελίδες του θεάτρου Πορεία (<https://poreiatheatre.com/academy/>), PlayGRound – ελεύθερα θεατρικά έργα (<https://play-ground.gr/erga/>) και στην Ανοιχτή Βιβλιοθήκη (<https://www.openbook.gr/category/theater/>).

Στον 7ο διαγωνισμό συγγραφής σεναρίου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος, το σενάριο της “Η επίδειξη”, πήρε το 3ο βραβείο στην κατηγορία σεναρίου μεγάλου μήκους.

Email: eirini_sofianou@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο “Κόκκινα χείλη και ψηλά τακούνια” της Ειρήνης Σοφιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα πρόσωπα του έργου

Μητέρα, 76 ετών

Γιος - Άρης, 50 ετών

Ξανθιά πλαστική κούκλα του σεξ – Μαρία

Κοκκινομάλλα πλαστική κούκλα του σεξ

Περίληψη

Μια μητέρα με άνοια ζει με τον γιο της γύρω στα 50 ανύπαντρο. Η μητέρα μένει μόνη της σπίτι μέχρι να γυρίσει εκείνος από τη δουλειά. Ο γιος έχει μια ξανθιά κούκλα του σεξ καταχωνιασμένη στη ντουλάπα στο δωμάτιό του. Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι βλέπει τη μητέρα του να κάθεται στο σαλόνι και να πίνει τσάι με την κούκλα. Η μητέρα νομίζει ότι πρόκειται για την κοπέλα του γιου της και τον μαλώνει που τόσο καιρό δεν της την είχε γνωρίσει.

Ο γιος στην αρχή δεν ξέρει πώς να αντιδράσει. Ωστόσο χαιρέται που η μητέρα του δείχνει τόσο ζωντανή και φαίνεται ότι βρίσκει ένα ενδιαφέρον στη ζωή της. Για να μην της το χαλάσει την αφήνει να νομίζει ότι η κούκλα είναι η κοπέλα του. Η εμμονή της μητέρας να παντρευτεί με την κούκλα τον φτάνει στα όριά του. Όσπου της εξηγεί ότι πρόκειται για μια κούκλα του σεξ. Το ίδιο βράδυ βάζει την κούκλα στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου για να την πετάξει.

Η μητέρα βυθίζεται στην κατάθλιψη και την πιάνει κρίση. Νοσηλεύεται στο νοσοκομείο. Επιστρέφοντας και με αφορμή τα γενέθλιά της ζητάει από τον γιο της να τη βοηθήσει να πεθάνει, αφού δεν έχει πια κανένα νόημα η ζωή της και κρατάει δέσμιο και εκείνον. Ο γιος βρίσκεται σε απόγνωση βλέποντάς την σε αυτή την κατάσταση και φέρνει την κούκλα στο σπίτι και ξαναμπαίνει στη ζωή τους.

Η μητέρα συνέρχεται. Ο γιος που δεν μπορεί πια να κάνει σεξ με την κούκλα, έχει μια άλλη κούκλα του σεξ κοκκινομάλλα που κρυφά την βάζει το βράδυ στο σπίτι και κάνει σεξ μαζί

της. Ένα βράδυ η μητέρα βλέπει την κοκκινομάλλα κούκλα στο σαλόνι και μαλώνει τον γιο της που απατά το κορίτσι του (την Μαρία όπως την ονομάζει). Ο γιος εξαγριώνεται και την απειλεί ότι αν δεν δεχτεί αυτή την κατάσταση θα διώξει την Μαρία από το σπίτι. Η μητέρα αναγκάζεται να το δεχτεί φανερώνοντας ότι και εκείνη ήταν αναγκασμένη να ανέχεται τις απιστίες του πατέρα του από όταν ήταν εκείνος μικρός για να μην διαλύσει το σπίτι τους.

1η Σκηνή

Χώρος : Ο χώρος χωρίζεται σε μια κουζίνα με πάσο, μια μικρή τραπεζαρία για φαγητό και ένα μικρό σαλόνι με έναν καναπέ διαθέσιο, δύο πολυθρόνες, ένα τραπέζι και μια τηλεόραση.

Η τηλεόραση παίζει δυνατά η μητέρα φοράει ένα νυχτικό και από πάνω μια ρόμπα και παντόφλες, βλέπει μια πρωινή ψυχαγωγική εκπομπή. Ακούγεται η φωνή της παρουσιάστριας. Η μητέρα μιλάει στην τηλεόραση.

Μητέρα : Ναι γέλα, γέλα κι από πάνω. Σαν δεν ντρέπεσαι, γελάς με τον πόνο του άλλου. Έτσι είναι όμως, τι ανάγκη έχεις εσύ με τα κοκκινάδια και τα τακούνια. Κοροϊδεύεις τον κόσμο και βγάζεις ένα σωρό λεφτά. Θα δεις τώρα τι θα πάθεις (παίρνει το τηλεκοντρόλ και αλλάζει κανάλι, παίζει ελληνική ταινία με τον Βασίλη Καϊλα) Αχ, παιδάκι μου, ορφανό και αδικημένο, όλη τη μέρα γυρνάς στους δρόμους για το μεροκάματο και η άλλη η ακατονόμαστη με τα κουνήματά της και τα τσαλίμια της μια χαρά την περνάει. Πού να ξέρει αυτή από φτώχεια και πείνα αγόρι μου. Εμένα να ρωτάς που σε καταλαβαίνω (δακρύζει)

Ακούγεται ξεκλείδωμα της κλειδαριάς της πόρτας, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο γιος από τη δουλειά. Κρατάει μια τσάντα με μερίδες φαγητού από εστιατόριο. Την ακουμπάει στο πάσο της κουζίνας.

Γιος : Τι φωνάζεις; Μέχρι έξω ακούγεστε εσύ και η τηλεόραση.

Ο γιος παίρνει το τηλεκοντρόλ και χαμηλώνει την τηλεόραση.

Μητέρα : Άσε το παιδί να μιλήσει. Αν δεν μιλήσει σε μένα που το καταλαβαίνω, σε ποιον; Ορφανό είναι το κακόμοιρο. Ξέρω εγώ από ορφάνια.

Γιος : Ποιος μωρέ να σου πει τον πόνο του ο Καϊλας; Εκατό φορές την έχεις δει την ταινία.

Μητέρα : Μην μιλάς. Δεν ξέρεις εσύ.

Γιος : Ναι καλά.

Ο γιος πηγαίνει να αλλάξει, έρχεται φορώντας φόρμες.

Γιος : Έφαγες το τoστ που σου είχα φτιάξει;

Μητέρα : Τόστ; Δεν θυμάμαι.

Γιος : Έλα να φάμε.

Ο γιος συμμαζεύει το τραπέζι της τραπεζαρίας για να φάνε. Μαζεύει τις κούπες του καφέ και πιάτα από το πρωινό που είχαν μείνει.

Η μητέρα σηκώνεται και πηγαίνει στην κουζίνα.

Γιος : Πού πας;

Μητέρα : Να σερβίρω.

Ανοίγει τις κατσαρόλες, τον φούρνο, το ψυγείο.

Μητέρα : Πού είναι το φαγητό; Φασολάκια καθάριζα, τι τα έκανα;

Ο γιος βγάζει από την τσάντα τις μερίδες με το φαγητό. Φέρνει τα πιάτα από την κουζίνα και σερβίρει τις μερίδες στα πιάτα.

Γιος : Έλα κάθισε.

Μητέρα : Βρήκες τα φασολάκια;

Γιος : Έχουμε μουσακά.

Ο γιος σερβίρει τις μερίδες καθώς και μια σαλάτα έτοιμη κομμένη, της βάζει λάδι, αλάτι και την ανακατεύει.

Μητέρα : Μουσακά; (κοιτάζει το πιάτο με τη μερίδα που της σέρβιρε ο γιος της) Μπελαλιδικο φαγητό. Μου πετυχαίνει πάντα όμως. Φάε να μου πεις πώς σου φαίνεται.

Ο γιος τρώει.

Μητέρα : Λοιπόν;

Γιος : Τέλειο. Γεια στα χέρια σου.

Μητέρα : Είδες; Τι σου είπα; Πάντα πετυχαίνει. (τρώνε) Λοιπόν; Πες κανένα νέο.

Γιος : Τα ίδια.

Μητέρα : Έχεις πολύ διάβασμα για αύριο;

Γιος : Τι λες ρε μάνα.

Μητέρα : Καλά μην νευριάζεις. Εσύ ξέρεις καλύτερα. Αλλά πρέπει να σιέφτεσαι το μέλλον σου. Να μπεις στο πανεπιστήμιο να βρεις μια καλή δουλειά. Τα πράγματα δεν είναι εύκολα εκεί έξω.

Γιος : Το έχω υπόψη μου.

Μητέρα : *(συνωμοτικά)* Αν δεν περάσεις στη σχολή που θέλεις, έχω κομπόδεμα να πας έξω. Ο πατέρας σου δεν ξέρει, τα φυλάω για ώρα ανάγκης. Μην του πεις τίποτα, δεν μπορώ τις φωνές του.

Γιος : Μην ανησυχείς. Δεν θα το μάθει.

Μητέρα : *(χαϊδεύοντας το μάγουλό του)* Αχ αγόρι μου! Όλα για σένα τα κάνω, για να είσαι ευτυχισμένος. Να βρεις μια καλή δουλειά και μετά να γνωρίσεις και μια καλή κοπέλα να παντρευτείς και να με κάνετε γιαγιά. Ξέρεις τι καλή γιαγιά που θα είμαι; Θα του φτιάχνω τα αγαπημένα του φαγητά και γλυκά και θα το πηγαίνω βόλτα στην παιδική χαρά. Ας μην προτρέχω όμως, γιατί είπαμε πρέπει να σπουδάσεις πρώτα.

Γιος : Ναι, ναι. Φάε τώρα.

Τρώνε. Τελειώνουν το φαγητό. Ο γιος σηκώνεται μαζεύει τα πιάτα και τα πηγαίνει στην κουζίνα. Φέρνει ένα ποτήρι νερό έχοντας στα χέρια του τρία χάπια της μητέρας του. Η μητέρα του κάνει μια έκφραση αηδίας.

Γιος : Άστα αυτά.

Μητέρα : Τελευταία φορά. Δεν μπορώ. Αναγουλιάζω.

Η μητέρα ανοίγει το στόμα της και ο γιος της βάζει ένα ένα τα χάπια στο στόμα πίνοντας νερό μετά από κάθε ένα χάπι.

Ο γιος παίρνει τα κουτιά με τα χάπια και τα πηγαίνει στην κουζίνα, βάζοντάς τα σε ένα συρτάρι. Μετά πηγαίνει και κάθεται στο σαλόνι στην πολυθρόνα απέναντι από την τηλεόραση παίρνει το τηλεκοντρόλ και κάνει ζάπινγκ. Έρχεται και κάθεται και εκείνη δίπλα του στον καναπέ.

Μητέρα : *(κοιτάζοντάς τον στοργικά, ακουμπάει το χέρι της στο πόδι του)* Πολύ χαίρομαι που σε έχω κοντά μου.

Γιος : *(της χαϊδεύει το χέρι)* Ναι μητέρα.

Μητέρα : Δεν είναι εύκολο το ξέρω. Κάποιες φορές κάτι δεν πάει καλά εδώ *(δείχνοντας το κεφάλι της)*. Σαν να μπερδεύονται οι σκέψεις μου. Τα λόγια δεν μου βγαίνουν όπως πρέπει. Ξεχνάω τι έκανα πριν. Ούτε και πού βρισκομαι δεν θυμάμαι κάποιες φορές. Μου 'ρχεται να το κοπανήσω στον τοίχο *(πιάνοντας το κεφάλι της)*.

Γιος : Για αυτό πρέπει να παίρνεις τα χάπια σου.

Μητέρα : Γίνομαι κουραστική.

Γιος : Δεν γίνεσαι.

Μητέρα : Έχεις τη δουλειά σου, τη ζωή σου και σε κρατάω πίσω. Αν ζούσε ο πατέρας σου θα ήταν αλλιώς. Θα γηροκομούσαμε ο ένας τον άλλο. Κι εσύ θα είχες τη δική σου οικογένεια-

Γιος : Να βάλω τον Βασιλάκη;

Μητέρα: Άστον, τον βαρέθηκα. Βάλε ό,τι θες.

Ο γιος βάζει την ειπομπή που έβλεπε πριν η μητέρα του με την παρουσιάστρια *(ακούμε τη φωνή της, να σχολιάζει)*.

Μητέρα : Σιγά τα μούτρα! Δεν την αντέχω.

Γιος : Τι έπαθες;

Μητέρα : Δεν τη βλέπεις; Είναι αχώνευτη. Με αυτό το ξανθό μαλλί. Κοίτα τακούνι. Πώς δεν μπουρδουκλώνεται να πέσει να σιοτωθεί. Να μην μιλήσω για τα χείλια της. Πρόστυχο χρώμα αυτό το κόκκινο, ποτέ δεν μου άρεσε.

Γιος : Θα με αφήσεις να ακούσω;

Μητέρα : Τι να ακούσεις; Χαζομάρες;

Ο γιος παρακολουθεί και ακούγεται η φωνή της παρουσιάστριας.

Μητέρα : Σου αρέσει;

Γιος : Μάνα τι καταλαβαίνεις;

Μητέρα : Δεν κάνει για σένα.

Γιος : Τι λες μωρέ;

Μητέρα : Δηλαδή σου αρέσει;

Γιος : Καλή είναι.

Μητέρα : Τι χαζοί που είστε εσείς οι άντρες. Μην δείτε κοκκινάδι και κούνημα, χαζεύετε τελείως.

Γιος : Θα με αφήσεις στην ησυχία μου;

Μητέρα : Η σωστή γυναίκα νιώθει, συμπονάει, αγαπάει. Αυτή δεν χωνεύει ούτε τ' άντερά της.

Ο γιος παίρνει νευριασμένος το τηλεκοντρόλ και αλλάζει κανάλι. Ακούγεται πολιτική συζήτηση.

Γιος : Ευχαριστημένη;

Μητέρα : *(κουνάει τους ώμους της αδιάφορα)* Τι με νοιάζει; Ό,τι νομίζεις. Εσύ αποφασίζεις.

Σηκώνεται από την πολυθρόνα πηγαίνει στην κουζίνα. Μετά από λίγο έρχεται με ένα ποτήρι γάλα.

Πηγαίνει μπροστά στον γιο της, του δίνει το γάλα.

Μητέρα : Έλα εμπρός μονορούφι.

Γιος : Παράτα μας ρε μάνα, δεν πίνω γάλα.

Μητέρα : Κάθε βράδυ πίνεις. Άστα αυτά και δεν γλιτώνεις.

Γιος : Θα το πιω σε λίγο.

Μητέρα : Τώρα θα το πιεις, που είναι ζεστό.

Γιος : Εντάξει. Πήγαινε να ξαπλώσεις.

Η μητέρα παίρνει το τηλεκοντρόλ και κλείνει την τηλεόραση.

Μητέρα : Εμπρός το γάλα σου και ύπνο. Έχεις σχολείο αύριο.

Σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

2η Σκηνή

Η μητέρα κάθεται στο σαλονάκι σε μια από τις πολυθρόνες. Απέναντί της στον καναπέ είναι καθισμένη μια πλαστική κούκλα του σεξ, ξανθιά με κόκκινα χείλη ντυμένη με μια φούστα, πουκάμισο, ζακέτα και καλσόν. Στο τραπεζάκι μπροστά τους είναι ένας ασημένιος παλιός δίσκος με μια τσαγιέρα πορσελάνινη και οι κούπες της. Η μια κούπα είναι μπροστά από την κούκλα και η άλλη μπροστά στη μητέρα. Βλέπουμε τη μητέρα να σερβίρει τσάι την κούκλα.

Μητέρα : Το έχω κάνει ελαφρύ. Προτιμώ του βουνού. Είναι πιο αγνό και κάνει καλό στον οργανισμό. Δεν ξέρω, ζάχαρη βάζεις; Εγώ μόνο στον καφέ. Το τσάι το προτιμώ σκέτο. Αν θες όμως σου βάζω. Ό,τι θες. Να μην ντρέπεσαι. Τα είπαμε αυτά.

Βάζει τσάι και στην δική της κούπα και πίνει μια γουλιά.

Μητέρα : Ωραίο είναι, στη σωστή θερμοκρασία.

Αφήνει την κούπα της στο τραπεζάκι.

Μητέρα : Έτσι που λες. Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεσαι. Θα με λογαριάζεις για δικό σου άνθρωπο. Για το μεσημέρι έφτιαξα παστίτσιο. Ελπίζω να σου αρέσει. Είναι το αγαπημένο και του Άρη μου. Από μικρός πατάτες τηγανιτές και παστίτσιο μου ζήταγε.

Κοιτάζει το ρολόι που βρίσκεται στον τοίχο απέναντι στην κουζίνα.

Μητέρα : Όπου να 'ναι έρχεται...

Παίρνει το τηλεκοντρόλ και ανοίγει την τηλεόραση.

Μητέρα : Για να δούμε έχει τίποτα;

Κάνει ζάπινγκ.

Μητέρα : Τόσα κανάλια και δεν έχει τίποτα να δεις. Συνήθως καταλήγω σε καμιά ελληνική ταινία. Ο Άρης μου τις βαριέται, ειδικά άμα είναι μελό. Οι κωμωδίες του αρέσουν περισσότερο. *(συνεχίζει το ζάπινγκ)* Ειδήσεις, όλο ειδήσεις... Τρελαίνουν τον κόσμο. Λες και δεν έχουμε αρχειτά βάσανα, μάς φορτώνουν κι άλλα.

Κλείνει την τηλεόραση.

Μητέρα : Φαίνεσαι καλό και ευγενικό κορίτσι. Μόνο τα χείλη σου... πολύ κόκκινα. Όμορφο κορίτσι σαν το ρόδο δεν το χρειάζεσαι το έντονο κόκκινο. Ένα απαλό ροζ είναι

ό,τι πρέπει για σένα. Να...και τα μαλλιά σου, συγγνώμη μην το πάρεις για αδιακρισία, τόσο ξανθά και μακριά θα θέλουν βάψιμο και χτένισμα κάθε λίγο. Πιστεύω ότι όσο πιο φυσική είναι μια γυναίκα, τόσο πιο όμορφη είναι. Αν ας πούμε *(σηκώνεται από τη θέση της και πλησιάζει την κούκλα από πίσω)* αν μου επιτρέπεις, *(πιάνει τα μαλλιά τα γυρίζει από κάτω σε καρέ)* αν τα έκοβες σε ένα όμορφο καρέ θα σε γλύκαιναν περισσότερο. Περίμενε να σου δείξω.

Φέρνει έναν καθρέφτη και τον βάζει μπροστά στην κούκλα μαζεύοντάς της ταυτόχρονα τα μαλλιά.

Μητέρα : Δεν είναι καλύτερα; Και με ένα ωραίο καστανό χρώμα κοντά στο φυσικό σου. Κούκλα θα είσαι!

Ακούγεται ξεκλείδωμα της πόρτας. Ο γιος έρχεται από τη δουλειά, ανοίγει την πόρτα κρατώντας στα χέρια του μια σακούλα με μερίδες εστιατορίου. Βλέπει τη μητέρα του με τον καθρέφτη να κρατάει τα μαλλιά της κούκλας και μένει κεραυνοβολημένος.

Μητέρα : Καλώς το το αγόρι μου! *(στην κούκλα)* Τι σου είπα; Πάντα έρχεται στην ώρα του. *Σηκώνεται τον αγκαλιάζει και τον φιλάει. Ο γιος μένει ακίνητος, παγωμένος.*

Γιος : Τι γίνεται; Πού την βρήκες την κούκ-

Μητέρα : Θα σε μαλώσω. Είναι δυνατό να έχεις ένα τέτοιο κορίτσι και να μην μου το έχεις γνωρίσει; Κούκλα είναι!

Γιος : Ναι.... Πώς όμως εσύ...δηλαδή πού τη βρήκ-

Μητέρα : Εκεί που την είχες κρυμμένη. Στο δωμάτιό σου. Αυτά κάνεις στα κρυφά; Βάζεις την κοπέλα την ώρα που κοιμάμαι μέσα στο σπίτι σαν τον κλέφτη και την κλείνεις μέσα μέχρι να ξανάρθεις;

Γιος : Τι λες ρε μάνα... μην με τρελαίνεις...

Μητέρα : Άσε τώρα τις δικαιολογίες, θα τα πούμε όταν θα είμαστε μόνοι μας, να μην στενοχωρούμε την κοπέλα. Πάντως δεν έπρεπε να μου κρύβεις τον δεσμό σας, τι με πέρασες για καμία συντηρητική; Μεγάλος άντρας είσαι πια, καιρός ήταν!

Γιος : Μάνα ηρέμησε λίγο να σου πω...

Μητέρα : Μια χαρά ήρεμη είμαι.

Γιος : Η...-

Μητέρα : Η κοπέλα ήταν στο δωμάτιό σου και σε περίμενε. Ντρεπόταν να βγει. Ποιος ξέρει τι της έχεις πει για μένα και φοβόταν το κορίτσι.

Γιος : Όχι δεν -

Μητέρα : Άστα τώρα αυτά και έλα να φάμε, θα παγώσει το παστίσιο.

Γιος : Ποιο παστίσιο; Γεμιστά θα φάμε.

Μητέρα : Γεμιστά; Τι γεμιστά; Παστίσιο έχουμε και ετοιμάσα και σαλάτα. Ελάτε, όλα είναι έτοιμα.

Η μητέρα πηγαίνει φουριόζα στην κουζίνα και φέρνει τα πιάτα με τις μερίδες και τη σαλάτα. Ο γιος κάθεται ακίνητος σαν άγαλμα.

Μητέρα : (στον γιο) Χάζεψες; Πήγαινε να πλύνεις τα χέρια σου και φέρε το κόκκινο ημίγλυκο από την κάβα. Πιστεύω η Μαρία να πίνει κρασί.

Γιος : Ποια Μαρία;

Μητέρα : Άσε τα αστεία πια και φέρε το κρασί. (στην κόκλα) Μαρία μου λίγο κρασάκι θα πεις ναι; Για το καλό, να βρξουμε τα χείλη μας σήμερα.

Γιος : Μάνα είσαι καλά;

Μητέρα : Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, κάνε αυτό που σου λέω. Άντε, θα παγώσει το φαγητό μέχρι να καθίσουμε να φάμε!

Ο γιος φέρνει το κρασί στο τραπέζι.

Μητέρα : Άνοιξε να μας σερβίρεις.

Γιος : Μητέρα τι συμβ-

Μητέρα : Και συνόδευσε την κοπέλα σου στο τραπέζι. Έτσι κάνουν οι καβαλιέροι στις ντάμες τους στις γιορτές.

Ο γιος την κοιτάζει.

Μητέρα : Τι με κοιτάς;

Γιος : Τι γιορτάζουμε;

Μητέρα : Την γνωριμία με το κορίτσι σου.

Γιος : Ποιο κορίτσι μου; Μάνα τι λες;

Μητέρα : Σταμάτα να παριστάνεις τον χαζό. Καιρός ήταν νομίζω! Επιτέλους! Ολόκληρος άντρας!

Γιος : Από πότε; Χθες το βράδυ μου έφερες γάλα και με έβαλες για ύπνο.

Μητέρα : Αιούς Μαρία πώς με κοροϊδεύει ο γιος μου; Σαν τον πατέρα του κι αυτός μεγάλος χωρατατζής, όπως σου έλεγα.

Γιος : Μάνα σύνελ-

Μητέρα : Κουβέντα! Σήμερα γιορτάζουμε. Η κοπέλα σου περιμένει να τη συνοδέψεις στο τραπέζι. Ελάτε!

Στιγμαίο σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

3η Σκηνή

Μετά το φαγητό. Ακούγεται από το ραδιόφωνο το τραγούδι “Ας ερχόσουν για λίγο” από την Δανάη. Η μητέρα και η κούκλα κάθονται στον καναπέ. Η μητέρα είναι με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί στο χέρι και τραγουδάει το τραγούδι ευδιάθετη. Ο γιος κάθεται στην πολυθρόνα και πίνει και εκείνος κρασί και την κοιτάζει.

Γιος : Μάνα τι έπαθες;

Μητέρα : Αυτός ο σταθμός όλο ωραία τραγούδια βάζει.

Γιος : Είσαι καλά;

Μητέρα : Γιατί; Πειράζει που τραγουδάω;

Γιος : Όχι αλλά...

Μητέρα : Πήρα μεγάλη χαρά σήμερα. Δεν θυμάμαι από πότε έχω να νιώσω έτσι.

(τραγουδάει) “Ας ερχόσουν για λίγο μοναχά για ένα βράδυ να γεμίσεις με φως το φριχτό μου σκοτάδι και στα δυο σου τα χέρια να με σφίξεις ζεστά ας ερχόσουν για λίγο κι ας χανόσουν μετά.”

Μητέρα : Τι ωραίο τραγούδι! Πόσες αναμνήσεις!

Γιος : Τι αναμνήσεις;

Μητέρα : Ξέρεις.

Γιος : Ξέρω;

Μητέρα : Μην μου πεις ότι δεν θυμάσαι!

Γιος : Μάνα είμαι ο Άρης, ο γιος σου, όχι ο πατέρας...

Μητέρα : Καλέ χάζεψες; Τι λες;

Γιος : Αυτή η ιστορία ποιόν αφορά;

Μητέρα : Εμένα και τον πατέρα σου και στην έχω πει.

Γιος : Δεν θυμάμαι να μου έχεις πει καμία ιστορία.

Μητέρα : Μικρό παιδί και δεν θυμάσαι! Λοιπόν Μαρία μου θα την πω σε σένα, για να θυμηθεί και ο γιος μου ο ξεχασιάρης. Αυτό το τραγούδι μού το τραγούδησε ο πατέρας του, όταν μετά από έναν καυγά που είχαμε του είπα ότι θα παντρευτώ έναν άλλο, που μου προξένευαν οι δικοί μου. Άλλες εποχές τότε. Οι γονείς είχαν τον πρώτο λόγο. Το να παντρεύεσαι από έρωτα ήταν επανάσταση. Σήμερα είναι αλλιώς. Τα ζευγάρια είναι ελεύθερα. Μέχρι που κοιμούνται αστεφάνωτα στο ίδιο σπίτι με την οικογένεια.

Γιος : Θα πεις για το τραγούδι;

Μητέρα : Αχ ναι ξεχάστηκα.

Γιος : Αν δεν θυμάσαι δεν πειράζει...

Μητέρα : Να μου κάνεις τη χάρη που δεν θυμάμαι! Εσύ δεν θυμάσαι, ενώ στην έχω πει την ιστορία. Μετά τον τρικούβερτο καυγά που είχαμε με τον πατέρα του, φεύγω και πάω στους δικούς μου στο νησί. Ένα βράδυ ακούω κάτω από το παράθυρό μου να τραγουδάνε αυτό το τραγούδι ο πατέρας του με τον φίλο του τον Σταύρο. Έκαναν ολόκληρο ταξίδι μέσα στον χειμώνα για να μου κάνουν καντάδα. Τους πήραν βέβαια χαμπάρι μαζί με τους δικούς μου και όλο το νησί και εκείνος ήρθε και με ζήτησε. Οι δικοί μου δέχτηκαν αφού ντράπηκαν με το σούσουρο και μετά από λίγους μήνες παντρευτήκαμε.

Γιος : Ούτε την ιστορία ξέρω, ούτε ότι ο μπαμπάς είχε φίλο Σταύρο ξέρω. Σίγουρα έτσι έγιναν τα πράγματα; Ή άκουσες την ιστορία του τραγουδιού, που ο Τραϊφόρος το έγραψε για την Βέμπο που τον είχε αφήσει όταν πήγε στην Αμερική.

Μητέρα : Αλήθεια;

Γιος : Έτσι λέω, γιατί αυτά που λες δεν τα έχω ξανακούσει.

Μητέρα : Τι μας λες! *(στην κούκλα)* Άντρες... Μαρία μου, θυμούνται μόνο ό,τι τους συμφέρει και τους αφορά, όλα τα αλλά είναι άχρηστες πληροφορίες.

Ακούγεται ένα άλλο τραγούδι από την Δανάη, το τάγκο νοτούρνο.

Μητέρα : Το τάγκο νοτούρνο! *(πετάγεται από τον καναπέ)* Έλα! Έλα να το χορέψουμε!

Γιος : Πας καλά; Δεν ξέρω να χορεύω.

Μητέρα : Ίδιος ο πατέρας σου. Άχαρος κι αυτός. Εγώ του έμαθα. Ήρθε η σειρά σου. Έλα, σήκω.

Ο γιος συνεχίζει να κάθεται και της κάνει νόημα με το χέρι αρνητικά.

Μητέρα : Έλα αγόρι μου, μην μου χαλάς το χατήρι σήμερα. Μια τόσο όμορφη μέρα! *(στην κούκλα)* Πες του κι εσύ κάτι. Εσένα θα σε ακούσει! *(στον γιο παρακλητικά)* Θα έρθεις λοιπόν;

Ο γιος σηκώνεται, η μητέρα του τοποθετεί τα χέρια του στη μέση της και του δείχνει πώς να χορέψει. Χορεύουν.

Μητέρα : Είδες; Μια χαρά τα καταφέρνεις.

Συνεχίζουν να χορεύουν. Η μητέρα ακουμπάει το κεφάλι της στο στέρνο του γιου.

Μητέρα : Να σαι καλά αγόρι μου! Να ξερες τι μεγάλο δώρο ήταν αυτό για μένα σήμερα.

Ο γιος δείχνει να συγκινείται. Συνεχίζουν να χορεύουν αγκαλιασμένοι.

Μητέρα : Αρκετά οι δυο μας. Τώρα με την κοπέλα σου.

Γιος : Μάνα αρκετά!

Μητέρα : Σσς σε παρακαλώ! Που πήγαν οι τρόποι σου; Δεν είναι σωστό να μην χορέψεις με την κοπέλα σου. Άντε, μην την στεναχωρείς. *(στην κούκλα)* Μαρία μου δικός σου.

Γιος : Δεν μπορώ! Άσε με!

Μητέρα : Τι ντροπής πράγματα είναι αυτά μπροστά στο κορίτσι.

Γιος : Τα χάπια δεν σου έδωσα...

Μητέρα : Έννοια σου θα τα πάρω σε λίγο...αν χορέψετε με τη Μαρία. *(κλείνει το μάτι στην κούκλα συνωμοτικά).*

Ο γιος πλησιάζει την κούκλα την πιάνει άγαρμπα και μετά την ακουμπάει πάνω του και χορεύει με την κούκλα αγκαλιά, ένα ταγκό. Δείχνει ότι το κάνει με το ζόρι και είναι σφιγμένος.

Η μητέρα τους κοιτάζει χαρούμενη και πίνει λίγο από το κρασί της.

Γιος : Μην πίνεις άλλο.

Μητέρα : Βρέχω τα χείλη μου.

[Μικρή σιωπή]

Μητέρα : Μα τι ωραίο ζευγάρι είστε! Πόσο ταιριαστοί! Αχ ξέχασα!

Πετάγεται από τον καναπέ.

Γιος : Τι έπαθες;

Μητέρα : Τίποτα συνεχίστε. Έρχομαι.

Αμέσως μόλις φεύγει η μητέρα και πηγαίνει στην κουζίνα, ο γιος σταματάει τον χορό και βάζει την κούκλα στον καναπέ, όπως πριν και κάθεται και εκείνος στην πολυθρόνα.

Έρχεται η μητέρα φέρνοντας μια σοκολατόπιτα με πιατάκια και κουταλάκια.

Μητέρα : Εκπληξη! Έφτιαξα μια σοκολατόπιτα.

Γιος : Τρέλανέ μας τώρα! Πώς σου ήρθε;

Μητέρα : Γιορτινή μέρα η σημερινή, γλυκό δεν θα έφτιαχνα; Να το δοκιμάσει και η Μαρία να μου πει τη γνώμη της.

Γιος : Θυμάσαι...μαγειρεύεις...

Μητέρα : Αχ πώς με κοροϊδεύεις και με πειράζεις! Ποιος μαγειρεύει όλα αυτά τα χρόνια; Κάθε μέρα, γιορτές και καθημερινές; Ξέχασες; Ο πατέρας σου; Ή εσύ; Και σήμερα με το κορίτσι σου!

Σερβίρει το γλυκό στα πιάτα. Ο γιος παίρνει το πιάτο του και αρχίζει να τρώει.

Μητέρα : Σου αρέσει;

Γιος : Μμμμμ. Καλά μιλάμε ποίημα.

Μητέρα : Μαρία μου;

Γιος : (τρώγοντας) Άστην κάνει διαίτα.

Μητέρα : Όπως θέλεις κορίτσι μου.

Γιος : Εσύ;

Μητέρα : Άσε καλύτερα. Έφαγα και ήπια αρκετά.

[Σιωπή]

Γιος : Είσαι καλά;

Μητέρα : Γιατί με ρωτάς συνέχεια; Ανησυχείς που είμαι ευτυχισμένη;

Γιος : Είσαι αλήθεια;

Μητέρα : Πετάω στα σύννεφα.

Γιος : Είναι από το κρασί.

Μητέρα : Είναι που είστε τόσο ταιριαστοί.

Γιος : Μάνα...

Μητέρα : (χασμουριέται) Θα πρέπει να σας αφήσω. Τα μάτια μου κλείνουν.

Σηκώνεται.

Μητέρα : Αφήστε τα όλα όπως είναι. Θα τα μαζέψω το πρωί.

Πλησιάζει τον γιο της τον φιλάει στο κεφάλι και μετά φιλάει την κούκλα στο κεφάλι.

Μητέρα : (συγκινημένη) Καληνύχτα παιδιά μου.

Η μητέρα φεύγει και πάει στο δωμάτιό της. Ο γιος ανοίγει την τηλεόραση.

Γιος : Για να δούμε.

Κάνει ζάπινγκ.

Γιος : *(ακούγεται ήχος από ξένη ταινία)* Την έχω δει. *(συνεχίζει το ζάπινγκ)* Τέτοια ώρα πολιτική ανάλυση...

Ακούγονται ήχοι σεξ από ταινία.

Γιος : Α, εδώ κάτι γίνεται.

Παρακολουθεί και ακούμε ήχους σεξ από την ταινία.

Ο γιος βάζει το χέρι του μέσα στο παντελόνι του. Μετά κοιτάζει την κούκλα στον καναπέ. Σηκώνεται κλείνει τα φώτα. Πλησιάζει την πόρτα του δωματίου της μητέρας του και βάζει το αυτί του κοντά στην πόρτα για να βεβαιωθεί ότι κοιμάται.

Πηγαίνει στον καναπέ και αρπάζει την κούκλα. Ξεκουμπώνεται. Προσπαθεί να τη γδύσει. Τραβάει το καλσόν, μπερδεύεται.

Γιος : Τι σου το έβαλε... Ποτέ δεν κατάλαβα τι χρειάζονται...

Βγάζει το καλσόν και το πετάει, συνεχίζει με την φούστα. Μετά βγάζει τη ζακέτα και το πουκάμισο. Τα κοιτάζει προσεκτικά.

Γιος : Πρέπει να τα φορούσε τη μέρα της ορκωμοσίας μου.

Τα βάζει προσεκτικά δίπλα στον καναπέ. Πιάνει την κούκλα για να κάνει σεξ.

Γιος : Δεν το πιστεύω μυρίζεις όπως εκείνη. Γαμώ τη μου. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ έτσι. Ούτε να πηδήξω ρε πουστή μου...

Ακούγεται η πόρτα του δωματίου της μητέρας που πάει να ανοίξει.

Ο γιος καλύπτει όπως όπως την κούκλα από πάνω με τα ρούχα της, ανεβάζει το παντελόνι του και κλείνει την τηλεόραση.

Μητέρα : Συγγνώμη δεν θα σας ενοχλήσω, τα χάπια μου θα πω και θα φύγω.

Γιος : Τα θυμήθηκες;

Μητέρα : Τι να κάνω αναγκαίο κακό. Το κορίτσι;

Γιος : Αποκοιμήθηκε.

Μητέρα : Να την σκεπάσεις. Να σου φέρω μια κουβέρτα.

Γιος : Πήγαινε να πιεις τα χάπια σου, θα την πάω μέσα σε λίγο.

Μητέρα : Καλά. Μην την τρομάξεις όμως...

Γιος : Έλα ρε μάνα...

Μητέρα : Καλά, καλά. Πάω.

Πίνει τα χάπια της.

Πηγαίνοντας στο δωμάτιό της, σιγομουρμουρίζει τον σκοπό του τραγουδιού “ας ερχόσουν για λίγο”.

Μπαίνει στο δωμάτιό της και κλείνει την πόρτα πίσω της.

Γιος : Άντε να σε ντύσω, γιατί μπορεί να ξαναβγει.

Ο γιος ντύνει την κούκλα προσπαθεί να βάλει το καλσόν αλλά δεν μπορεί. Το βάζει στην άκρη.

Γιος : Άστο αυτό. Δεν χρειάζεται.

Την ντύνει βάζοντας τη φούστα το πουκάμισο και τη ζακέτα.

Την κοιτάζει.

Γιος : Εντάξει είσαι.

Την παίρνει και πηγαίνει στο δωμάτιό του.

Σκοτάδι.

Τέλος σκηνης

4η Σκηνή

Το επόμενο πρωί. Η μητέρα έχει ξυπνήσει και κάθεται στο τραπέζι πίνει τον καφέ της και ακούει τραγούδια στο ραδιόφωνο. Ακούγεται ένα ελληνικό τραγούδι από τα καινούρια.

Μητέρα : Χάλασε κι αυτός. Άκου τραγούδια. Τραγούδια είναι αυτά; Δεν ξέρεις τι να κάνεις.

Να γελάσεις, να κλάψεις, να χορέψεις ή να αποκοιμηθείς;

Ο γιος έρχεται από το δωμάτιό του αγουροξυπνημένος.

Γιος : Σε ποιον μιλάς;

Μητέρα : Σε ποιον να μιλάω; Μόνη μου είμαι. Αυτός ο σταθμός το πρωί βάζει κουταμάρες. Μόνο το βράδυ βάζει ωραία παλιά τραγούδια. *(σηκώνεται και το κλείνει).*

Γιος : Αλλάζουν οι εποχές, η μουσική ίδια θα έμενε;

Μητέρα : Να αλλάξει, αλλά χάρηκε προς το καλύτερο; Πάω να σου φτιάξω καφέ.

Γιος : Άσε καλύτερα, θα φτιάξω εγώ.

Μητέρα : Σήμερα Σάββατο, άσε να σε περιποιηθώ.

Σηκώνεται για να πάει στην κουζίνα.

Γιος : Σίγουρα;

Μητέρα : *(τον πλησιάζει και τον αγκαλιάζει)* Φοβάσαι μην με κουράσεις; Χαρά μου είναι.

Γιος : Φραπέ με λίγο γάλα εντάξει;

Μητέρα : Σε έπιασε το καλοκαίρι.

Γιος : Τι;

Μητέρα : Φραπέ δεν πίνεις όταν ανοίγει ο καιρός;

Γιος : *(αμήχανα)* Ε, ναι.

Μητέρα : Θα σου φτιάξω και ένα τοστ.

Γιος : Δεν θέλω.

Μητέρα : Θα σε κόψει σκέτος καφές.

Γιος : Κάνε ό,τι θες.

Η μητέρα γυρίζει από την κουζίνα και φέρνει τον καφέ και το τοστ. Τα αφήνει στο τραπέζι.

Ο γιος παίρνει τον καφέ και πίνει μια γουλιά.

Γιος : *(έκπληκτος)* Μπράβο ρε μάνα! Φοβερός καφές.

Μητέρα : Έτσι τον φτιάχνω πάντα.

Γιος : Έτσι; *(την κοιτάζει και κάτι σαν να θέλει να της πει)* Έχεις πολύ καιρό να-

Μητέρα : Το παστεριωμένο κάνει τη διαφορά.

Ο γιος ξαναχαζεύει το κινητό του.

Μητέρα : Θα αργήσει να ξυπνήσει;

Γιος : *(απορροφημένος στο κινητό)* Ε;

Μητέρα : Καθίσατε μέχρι αργά ε;

Γιος : Τι;

Μητέρα : Ούτε που μου δίνεις σημασία με αυτό το μαραφέτι. Λέω το κορίτσι κοιμάται ακόμα.

Γιος : Ποιο κορίτσι;

Μητέρα : Ποιο κορίτσι... Άμα λέω ότι χάζεψες με αυτό το χαζόππραμα όλη μέρα... Η Μαρία θα αργήσει; Της έχω φτιάξει και εκείνης ένα τوست και το έχω στην τοστιέρα να είναι ζεστό.

Γιος : Μάνα... *(αφήνει το κινητό στο τραπέζι)* Πρέπει να μιλήσουμε.

Μητέρα : Επιτέλους!

Γιος : Χθες αυτή που είδες...

Μητέρα : Ναι.

Γιος : Δεν είναι γυναίκα...

Μητέρα : Και τι είναι άντρας; *(γελάει)* Μπα σε καλό σου!

Γιος : Πρέπει να το είδες και εσύ... και να κατάλαβες...είναι κούκλα.

Μητέρα : Καλέ πώς δεν το είδα, τυφλή είμαι; Μια κούκλα είναι! Σαν τα κρύα τα νερά.

Γιος : Όχι τέτοια κούκλα. Κούκλα, κούκλα. Κούκλα κανονική.

Μητέρα : Έτσι είναι οι κούκλες τόσο όμορφες, που μοιάζουν ψεύτικες.

Γιος : Αυτό σου λέω...τέτοια κούκλα είναι και αυτή όπως οι ψεύτ-

Μητέρα : Είναι μια κοπέλα αξιόλογη. Τη φωνή της δεν την ακούς. Ξέρει να ακούει. Μεγάλο προτέρημα αυτό στον άνθρωπο. Συνήθως οι άνθρωποι όλο μιλάνε. Δεν τους αρέσει να ακούνε. Για αυτό και δεν μπορούν να κάνουν σχέσεις.

Γιος : Μάνα πρέπει να καταλάβεις ότι δεν είναι αληθινή.

Μητέρα : Όντως, τόσο σπάνια κοπέλα είναι. Είσαι πολύ τυχερός αγόρι μου. Και αφού τη θες εσύ, εμένα δεν μου πέφτει λόγος. Κι αν θες να ξέρεις το ίδιο λάθος δεύτερη φορά δεν το κάνω. Μια φορά ανακατέυτηκα και δεν έπρεπε.

Γιος : Τι λες;

Μητέρα : Τώρα θα ήσουν πατέρας και θα είχες παιδιά ίσαμε εκεί πάνω.

Γιος : Για τι πράγμα μιλάς;

Μητέρα : Την Μαρίνα.

Γιος : Την Μαρίνα;

Μητέρα : Όλα πήγαιναν τόσο καλά μεταξύ σας και εξαιτίας μου-

Γιος : Θυμάσαι την Μαρίνα;

Μητέρα : Καλό και τούτο...δεν θυμάμαι την παραλίγο γυναίκα σου;

Γιος : Έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια... δεν ήξερα ότι τη θυμόσουν.

Μητέρα : Και εκείνη θυμάμαι και αυτά που είπα θυμάμαι. Από τα μεγαλύτερα λάθη που έκανα.

Γιος : Δεν ξέρω τι θυμάσαι, αλλά ο χωρισμός με τη Μαρίνα δεν είχε καμία σχέση με σένα.

Μητέρα : Σου είχα πει ότι έχεις το μέλλον μπροστά σου, να φτιάξεις τη ζωή σου. Μόλις είχες τελειώσει το μεταπτυχιακό και δούλευες. Νόμιζα ότι ο χρόνος περιμένει. Μεγάλο λάθος. Σε πήρα στο λαιμό μου. Αυτά γίνονται όταν μεγαλώνεις φιλότιμα παιδιά. Ήσουν και μοναχοπαίδι.

Γιος : Μάνα ηρέμησε. Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Με τη Μαρίνα δεν μας βγήκε. Εκείνη ήθελε να μείνει στην Αγγλία και εγώ να γυρίσω Ελλάδα.

Μητέρα : Για μένα ήθελες να γυρίσεις. Να μην είμαι μόνη μου μετά τον θάνατο του πατέρα σου.

Γιος : Όχι, όχι. Δεν άντεχα τη ζωή έξω. Εκεί ο ένας ήθελε να φάει τον άλλο. Η πίεση ήταν μεγάλη σε όλα. Ήθελα να γυρίσω. Να βρω την ηρεμία μου. Για αυτό μπήκα και στο δημόσιο.

Μητέρα : Εγώ φταίω που δεν έφτιαξες τη ζωή σου.

Γιος : Μόνο δηλαδή αν παντρεύεσαι φτιάχνεις τη ζωή σου; Μάθε λοιπόν ότι δεν είναι για όλους ο γάμος.

Μητέρα : Αν έβρισκες την κατάλληλη δεν θα τα έλεγες αυτά. Για όλους υπάρχει ένα ταιρί, απλά εσύ-

Γιος : Μάνα για να τελειώνουμε. Μια χαρά είμαι! Δεν υπήρχε μόνο η Μαρίνα. Και με άλλες που ήμουν δεν προχώρησε. Μην το αναλύσουμε. Δεν έχει νόημα. Πενηντάρισα πια.

Μητέρα : Για τις άλλες δεν ξέρω. Πάντως η Μαρίνα φαινόταν σοβαρή και ήσασταν ταιριαστοί.

Γιος : Έχω πάθει πλάκα που τη θυμάσαι. Τόσα χρόνια και δεν την είχες αναφέρει ποτέ.

Μητέρα : Δεν υπήρχε λόγος. Περρασμένα, ξεχασμένα. Δεν είναι ωραίο να ξύνεις παλιές πληγές. Τώρα όμως είναι αλλιώς. Έχει μπει αυτό το κορίτσι στο σπίτι μας. Και θέλω τα πράγματα να γίνουν σωστά.

Γιος : Μητέρα άκουσέ με-

Μητέρα : Εσύ άκουσέ με. Έφτασε ο καιρός να δεις τη ζωή σου σοβαρά. Δεν ξέρω τι πήγε στραβά με τις άλλες κοπέλες, όμως αυτό που ξέρω είναι ότι αυτό το κορίτσι είναι η ευκαιρία σου να μάθεις να μοιράζεσαι. Ζωή χωρίς μοίρασμα είναι μια χαμένη ζωή.

Γιος : Ωραία τα τσιτάτα που ακούς στην τηλεόραση, αλλά δεν ισχύουν για όλους. Είμαι μια χαρά με τη ζωή μου. Μπορεί να μην είμαι κοινωνικός και να μην έχω πολλές παρέες, αλλά έχω την ησυχία μου και είναι επιλογή μου.

Μητέρα : Αυτά τα λες γιατί δεν βρήκες τη σωστή σύντροφο. Τότε θα καταλάβαινες. Κάνοντας οικογένεια θα μάθαινες. Κανένας μας δεν γεννήθηκε γνωρίζοντας. Και ο πατέρας σου στην αρχή ήταν έξω από τα νερά του. Με υπομονή όμως βρήκαμε τον δρόμο. Έτσι κι εσύ. Ήρθε η στιγμή.

Γιος : Αχ ρε μάνα αλλού για αλλού είσαι!

Μητέρα : Αυτή τη φορά θα γίνει! Πρέπει να γίνει! Ο χρόνος δεν περιμένει. Πήγαινε να δεις αν ζύπνησε. Πάω να δω το τοστ. Θα το ζεστάνω λίγο, γιατί θα έχει γίνει λάστιχο. Και να της ετοιμάσω κάτι να πει. Τι πίνει το πρωί;

Γιος : Άσε μας ρε μάνα.

Μητέρα : Χυμό μάλλον, αφού προσέχει. Θα στύψω μερικά πορτοκάλια. Έχουν και βιταμίνες.

Σηκώνεται να πάει στην κουζίνα. Κοιτάζει τον γιο της που χαζεύει το κινητό.

Μητέρα : Τώρα! Δεν θα ξαναμιλήσω! Δεν έχεις μια αιωνιότητα μπροστά σου! Βιάσου!

Γιος : *(μουρμουρίζει)* Ρε πώς έμπλεξα!

Μητέρα : Κι αν κοιμάται να την γλυκοζυπνήσεις. Μην αγριευτεί από την αγαρμποςύνη σου!

Ο γιος σηκώνεται και πάει στο δωμάτιο.

Σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

5η Σκηνή

Απόγευμα στο σπίτι. Στο σαλόνι η μητέρα με τον γιο παίζουν τάβλι. Η κούκλα κάθεται στον καναπέ.

Μητέρα : Κλείνε τα πούλια σου. Θα σου πιάσω τη μάνα.

Γιος : Σιγά μην τη φτάσεις! Μόνο με εξάρεις.

Μητέρα : *(ρίχνει τα ζάρια)* Εξάρεις! Μια, δύο, τρεις, τέσσερις. Πάει η μάνα. Διπλό!

Γιος : Τι κωλοφαρδιά!

Μητέρα : Ε! Τι γλώσσα είναι αυτή;! Είναι και το κορίτσι. *(στην κούκλα)* Μην τον παρεξηγείς, όταν ενθουσιάζεται, ξεφεύγει λίγο. Τον ξέρεις... *(στον γιο)* Πάμε άλλη μία;

Γιος : Άσε καλύτερα. Σήμερα δεν πιάνεσαι...δηλαδή τον τελευταίο καιρό γενικά-

Μητέρα : Έχεις δίκιο. Θα βαρέθηκε και η κοπέλα τόση ώρα...*(στην κούκλα)* Τάβλι παίζαμε και με τον συγχωρεμένο τον άντρα μου. Επικές παρτίδες! Έφταναν μεσάνυχτα χωρίς να το καταλάβουμε...ήμασταν επίμονοι...και νεύρα, νεύρα να δεις, ειδικά εγώ. *(γελώντας)* Του κρατούσα μούτρα όταν έχανα! Δεν μπορούσα να το ελέγξω, έτσι μου βγαίνει. Μετά μου πέρανε σαν να μην είχε συμβεί. Κακό πράγμα τα νεύρα. Ευτυχώς όμως που εσύ είσαι τόσο ήρεμη. Μεγάλο προτέρημα αυτό, ειδικά για τις γυναίκες. Κρατούν τις ισορροπίες και τα πράγματα πάνε καλά στις σχέσεις. *(στον γιο)* Έτσι δεν είναι;

Ο γιος δεν δίνει σημασία χαζεύει στο κινητό. Η μητέρα του το αρπάζει από τα χέρια.

Γιος : Τι κάνεις;

Μητέρα : Ξύπνα! Χάζεψες με το ρημάδι. Εδώ έχουμε σοβαρή κουβέντα.

Γιος : Δώσε μου το κινητό. Απαντούσα σε ένα μήνυμα που μου έστειλε ο Κώστας.

Μητέρα : Ποιος Κώστας;

Γιος : Από την δουλειά. Είχε έρθει μια φορά και εδώ.

Μητέρα : Ε, θα τον δεις στη δουλειά. Τώρα είσαι σπίτι σου, με την κοπέλα σου. Η προσοχή σου πρέπει να είναι σε αυτήν. Η έλλειψη επικοινωνίας φέρνει κρίση στα ζευγάρια και χωρίζουν. Τίποτα δεν καταλαβαίνεις; *(του κάνει νόημα κοιτάζοντας την κούκλα, σηκώνεται και τον πλησιάζει)*

Μητέρα : *(του ψιθυρίζει κοντά στο αυτί)* Πήγαινε λίγο δίπλα της. Αγκάλιασε την. Πιάσ' της το χέρι. Δείξε ότι την αγαπάς. Μια γυναίκα παραμελημένη γίνεται δυστυχημένη.

Γιος : Μάνα παρατράβηξε το αστείο. Δώσε μου το κινητό.

Μητέρα : Κινητό δεν παίρνεις αν δεν δείξεις τρυφερότητα στο κορίτσι σου. Κάθεται τόση ώρα υπομονετική και σε κοιτάζει κερδί αναμμένο. Και συ τι κάνεις; Την αγνοείς. Απαράδεκτο. Αν ήσουν ο πατέρας σου, θα σε είχα κάνει εγώ τώρα να το φυσάς και να μην κρυώνει! Ξέρεις τι καψόνια του έκανα; Ας τολμούσε να με αγνοήσει και-

Γιος : Μάνα σύνελθε. Δεν είμαι ο πατέρας μου και η-

Μητέρα : Πρόσεχε τι θα πεις και στεναχωρήσεις τη Μαρία.

Γιος : Το Μαρία από πού προέκυψε;

Μητέρα : Τι λες; Δεν καταλαβαίνω;

Γιος : Πώς ξέρεις το όνομά της; Σου συστήθηκε;

Μητέρα : Εσύ τι λες;

Γιος : Θυμάσαι πώς τη γνώρισες; Πώς τη συνάντησες; Άκουσες τη φωνή της;

Μητέρα : Αν νομίζεις, ότι με τέτοια φτηνά κόλπα θα γλιτώσεις τον εξάψαλμο είσαι γελασμένος. Έχω συζητήσει με τη Μαρία και καιρός είναι να πάρετε κάποιες αποφάσεις.

Γιος : Αποφάσεις;

Μητέρα : Για τη ζωή σας. Είπαμε ο χρόνος δεν περιμένει.

Γιος : Πήρες τα χάπια σου σήμερα το πρωί;

Μητέρα : Άσε τις υπεκφυγές.

Ο γιος σηκώνεται προς την κουζίνα.

Μητέρα : Εδώ! Μιλάμε!

Γιος : Πάω να σου τα φέρω να τα πεις.

Μητέρα : Τα έχω πει. Μην φεύγεις.

Ο γιος τσεκάρει το κουτάκι με τα χάπια.

Μητέρα : Πείστηρες; Βλέπεις εγώ είμαι συνεπής στις υποχρεώσεις μου. Εσύ; Είσαι;

Γιος : Γιατί ανακατεύεσαι;

Μητέρα : Γιατί δεν είναι δίκαιο για το κορίτσι. Ο καιρός περνάει και αυτό σε περιμένει.

Για πόσο; Έχει και αυτό αισθήματα. Επειδή δεν μιλάει το εκμεταλλεύεσαι.

Γιος : Δεν νομίζεις ότι φυτρώνεις εκεί που δεν σε σπέρνουν;

Μητέρα : Είμαι με το μέρος της κούκλας μας. Της ομορφιάς μας. *(κάθεται δίπλα της και απευθύνεται σε εκείνη)* Είμαι δίπλα σου μην φοβάσαι δεν έχεις κανέναν ανάγκη.

Γιος : Γιατί δεν ρωτάς και τη δική της άποψη και με έχεις πάρει μονότερμα;

Μητέρα : *(στην κούκλα)* Μαρία μου συγγνώμη, αλλά επειδή τα συζητήσαμε πολλές φορές, για αυτό πήρα το θάρρος.

Γιος : Δεν την ακούω. Εσύ την ακούς;

Μητέρα : Ναι κορόιδευε κιόλας, που το κορίτσι το έκανες να καταπιεί την γλώσσα του με τις αγριοφωνάρες σου. Θα έπρεπε να ντρέπεσαι. Οι άντρες παίρνουν τις πρωτοβουλίες σε αυτές τις περιπτώσεις. Και να ξέρεις ότι αλλιώς μετράει ο χρόνος για τους άντρες και αλλιώς για τις γυναίκες. Για αυτό σας λέω βιαστείτε. Να προλάβω και εγώ να δω ... *(κάνει το σταυρό της)* να με έχει ο Θεός καλά...*(συγκινημένη)* εγγόνια.

Γιος : Καλά εντάξει. Τώρα το τερμάτισες.

Μητέρα : Η Μαρία θα γίνει καταπληκτική μητέρα και εσύ -

Γιος : Μάνα σταμάτα να μιλάς! Δεν ξέρεις τι λες! Δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Δεν μπορώ άλλο! Δεν αντέχω! Δεν υπάρχει Μαρία. Αυτή είναι μια κούκλα. Την σηκώνει και την ταρακουνάει δείχνοντάς της. Κούκλα του σεξ! Καταλαβαίνεις; Την έχω για ΣΕΞ! Την έχω καταχωνιασμένη στη ντουλάπα και όποτε γουστάρω την πηδάω! Τώρα πώς την ξέθαψες, την έντυσες και της έδωσες και όνομα...τι να πω...Νόμιζα ότι ήταν κάτι πρόσκαιρο και θα το ξεπερνούσες. Αυτό όμως τραβάει. Και δεν αντέχεται!

[Σιωπή]

Μητέρα : Δηλαδή είναι τέτοια; Από αυτές δηλαδή;

Γιος : Γι αυτό την είχα. Αλλά τώρα ούτε αυτό μπορώ να κάνω πια μαζί της.

Μητέρα : Δεν της φαίνεται. *(κοιτάζει την κούκλα)*

Γιος : Πρέπει να συνέλθεις. Όλα αυτά είναι στο μυαλό σου. Τι σχέση μπορώ να έχω με μια κούκλα του σεξ;

Η μητέρα κοιτάζει την κούκλα επιφυλακτική και καχύποπτα.

Μητέρα : Αν είναι έτσι...Τι να πω. Τα μπέρδεψα τα πράγματα.

[Μικρή παύση]

Μητέρα : Πώς γελάστηκα έτσι; *(κοιτάζοντάς τη)* Νόμιζα ότι είχατε κάτι σοβαρό μεταξύ σας. Αυτή την εντύπωση είχα. Τώρα αν είναι μόνο για σεξ. Τι να πω...δεν ξέρω...αυτά τα πράγματα εγώ δεν τα πολυκαταλαβαίνω...

Γιος : *(εκτός εαυτού)* Μάνα λυπήσου με, μην το συνεχίζεις είμαι στα όρια του εγκεφαλικού. Είναι μια πλαστική κούκλα του σεξ, εντάξει; Τέλος η συζήτηση!

Μητέρα : Ηρέμησε παιδί μου. Εντάξει, μην πάθεις και τίποτα... Όπως νομίζεις.

Η μητέρα πιάνει το κεφάλι της. Έπειτα προσπαθεί να σηκωθεί. Φαίνεται σαν να μην έχει δυνάμεις. Σηκώνεται με δυσκολία.

Γιος : Είσαι καλά;

Μητέρα : Θέλω να ξαπλώσω. *(ανοίγει την πόρτα του δωματίου της, γυρίζει και τον κοιτάζει)* Δεν πρέπει να μένει μόνος του ο άνθρωπος. Η μοναξιά είναι βαρύ πράγμα και δεν αντέχεται.

Η μητέρα πηγαίνει στο δωμάτιό της. Ο γιος γυρίζει στο σαλόνι. Παίρνει ένα ποτήρι και το γεμίζει ούισκι. Πίνει μια γερή γουλιά. Δείχνει ότι το έχει ανάγκη.

Γιος : Τι ζω ρε πούστη μου. Σε ποιον να το πω! Τώρα κατάλαβε; Δεν κατάλαβε; Ποιος ξέρει.

Κοιτάζει την κούκλα.

Γιος : Κούκλα του σεξ, χωρίς σεξ. Ούτε κούκου, ούτε τίποτα από εκείνη τη μέρα που σε βρήκε. *(αποφασιστικά)* Τελείωσε! Αυτό ήταν! Θα σε βάλω στο πορτ μπαγκάζ και αύριο να θυμηθώ, πηγαίνοντας στο γραφείο, θα σε πετάξω σε κανέναν κάδο πιο κάτω. Έχουμε και την απέναντι, το πρακτορείο Ρόιτερ που δεν της ξεφεύγει τίποτα. Άσε μη σπάσει ο διάολος το ποδάρι του και σε βρει. Ούτε να το σκέφτομαι.

Πηγαίνει στην κουζίνα παίρνει μια τεράστια σακούλα σκουπιδιών, έρχεται στο σαλόνι παίρνει την κούκλα και τη βάζει μέσα. Παίρνει τα κλειδιά του αυτοκινήτου από το πάσο της κουζίνας, ανοίγει την εξώπορτα και φεύγει.

Γιος : Μπας και βρούμε την υγεία μας εδώ μέσα.

Σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

6η Σκηνή

Η μητέρα με τις παντόφλες και το νυχτικό βλέπει τηλεόραση χωρίς να αντιδρά. Κοιτάζει την οθόνη χωρίς να παρακολουθεί. Το τραπέζι είναι γεμάτο ποτήρια και φλιτζάνια και ένα τοστ. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο γιος κρατώντας μια σακούλα με μερίδες εστιατορίου.

Γιος : Καλησπέρα.

Η μητέρα δεν αντιδρά. Ο γιος πηγαίνει στην κουζίνα. Βάζει τις μερίδες σε πιάτα και τα ακουμπάει στο τραπέζι. Μαζεύει τα υπόλοιπα σερβίτσια και το τοστ.

Γιος : Έλα. Τρώμε.

Μητέρα : Δεν πεινάω.

Γιος : Δεν έφαγες τίποτα από το πρωί. Ούτε το τοστ.

Μητέρα : Σου είπα δεν θέλω.

Γιος : Πώς θα πάρεις τα χάπια σου με άδειο στομάχι;

Η μητέρα δεν αντιδρά.

Γιος : Μάνα τι θα γίνει; Πόσο θα τραβήξει αυτό; Αν συνεχίσεις έτσι θα πάρω τη γιατρό και μπορεί να μπει στο νοσοκομείο.

Η μητέρα δεν αντιδρά

[Σιωπή]

Γιος : Μ' ακούς;

Μητέρα : Τι νόημα έχει;

Γιος : Τι λες;

Μητέρα : Αυτά που λένε στις ειδήσεις. Τι σχέση έχουν με τη ζωή; Τη δική μου ζωή; Μπιρ, μπιρ, μπιρ από το πρωί μέχρι το βράδυ. Εκμεταλλεύονται τη μοναξιά μας. Μάς χρησιμοποιούν. Και τους πιστεύουμε. Πιστεύουμε τα λόγια τους και τους εμπιστευόμαστε.

Γιος : Κλείσ' την τότε.

Μητέρα : Και υπάρχουν και εκείνες που προσέχουν τι τρώνε, τι φοράνε και οι άντρες τις θέλουν μόνο για σεξ. Άψυχες κούκλες. Άδειες από αισθήματα και τα μυαλά τους γεμάτα αέρα. Αυτή όμως ήταν διαφορετική. Και έφυγε σαν την κλέφτρα, χωρίς να με χαιρετήσει.

Την αγιάλιασα, την αγάπησα. Την είχα σαν παιδί μου. Μοιράστηκα τόσα μαζί της κι εκείνη έφυγε χωρίς μια κουβέντα. Εντάξει, χωρίσατε. Εγώ τι έφταιξα; Στην αρχή θύμωσα, την είχα για υποκριτριά και αχάριστη. Μετά όμως σιέφτηκα-

Γιος : Μάνα το συζητήσαμε και έληξε αυτή η ιστορία.

Μητέρα : Τίποτα δεν λήγει από μόνο του. Ο άνθρωπος βάζει το τέλος. Και εγώ δεν το έβαλα. Και ξέρεις γιατί; Γιατί πρέπει να υπάρχει και δεύτερη ευκαιρία για όλους τους ανθρώπους. Και έπρεπε να της τη δώσω. Όπως στην ελληνική ταινία. Κι αυτή τέτοια ήταν, στην Τρούμπα δούλευε, όμως το παλικάρι την αγάπησε, την πήρε από τη βρομιά, την έκανε κυρία, την έβαλε στο σπίτι του και τη γνώρισε στη μάνα του. Γι αυτό υπάρχουν οι καλοί άνθρωποι για να βοηθούν αυτούς που χάνουν το δρόμο τους. Έτσι κι αυτή. Χάθηκε. Κι εμείς αντί να την βοηθήσουμε και να της δώσουμε μια δεύτερη ευκαιρία την αφήσαμε να φύγει.

Γιος : Μάνα τι λες;

Μητέρα : Ντροπή. Πώς της φέρθηκα έτσι; Τι δηλαδή; Επειδή είχατε ό,τι είχατε μεταξύ σας; Και τι έγινε; Επιλογή σας ήταν. Μήπως με ντράπηκε; Έπρεπε να μου μιλήσει, να την συμπονέσω. Εδώ ο Χριστός και συγχώρεσε τη Μαγδαληνή. Εγώ; Ποια είμαι εγώ που θα την κρίνω; Πρέπει να της μιλήσω. Να της τα πω. Πριν είναι αργά. Υπάρχει ελπίδα. Για όλους υπάρχει ελπίδα. Πρέπει να την βρω. Τώρα!

Σηκώνεται για να πάει στο δωμάτιο του γιου της.

Γιος : Τι σε έπιασε; Τι να βρεις;

Μητέρα : Το κορίτσι. Την κούκλα μας.

Γιος : Μάνα ηρέμησε. Κανείς δεν είναι μέσα.

Μητέρα : Μπορεί να γύρισε κρυφά και να ντρέπεται να βγει να μου μιλήσει. Όπως τότε...-

Γιος : Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση.

Μητέρα : (ψάχνει) Πού το ξέρεις; Μπορεί.

Γιος : Έλα να ψάξουμε μαζί. Να βεβαιωθείς.

Μπαίνουν στο δωμάτιο. Τους ακούμε.

Γιος : Ούτε στην ντουλάπα. Βλέπεις; Ούτε κάτω από το κρεβάτι. Βλέπεις;

Βγαίνουν από το δωμάτιο και έρχονται στο σαλόνι. Η μητέρα φαίνεται σαν χαμένη.

Γιος : Πείστηκες;

Η μητέρα συγκατανεύει με το κεφάλι.

[Σιωπή]

Μητέρα : *(σαν να ξυπνάει από λήθαργο, απαιτητικά)* Να τη βρεις! Να πας να τη φέρεις! Να της εξηγήσω. Πρέπει να της εξηγήσω. Να καταλάβει. Να μην νιώθει άσχημα. Ας είναι βαμμένα ξανθά τα μαλλιά της και κόκκινα τα χείλη της, θα της αγοράσω και ψηλά όμορφα τακούνια, όπως της αρέσουν. Τίποτα από αυτά δεν με πειράζει. Δικαίωμά της είναι. Να γυρίσει μόνο, τίποτα άλλο. Πρέπει να της μιλήσω, να τα βγάλω από μέσα μου. Θα το έχω βάρος στη συνείδηση μου. Δεν θα μπορεί να αναπαυθεί η ψυχή μου. Μια ευκαιρία. Μια δεύτερη ευκαιρία. Σε όλους αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία.

Παθαίνει κρίση.

Γιος : Ηρέμησε μάνα.

Μητέρα : Άκουσες; Θέλω να τη δω. Θα την παρακαλέσω θα της φιλήσω τα πόδια όπως έκανε η Μαγδαληνή στον Ιησού. Θα τα πλύνω με τα δάκρυά μου και θα τα σκουπίσω με τα μαλλιά μου. Δεν μπορεί...θα με ακούσει. Πρέπει να με ακούσει. Πήγαινε με σε αυτή. Τώρα! Τα παπούτσια μου. Τα φοράω και φεύγουμε. Πάμε να την προλάβουμε. Πρέπει να την βρούμε. Πρέπει να μάθει. Την αδίχησα.

Η μητέρα είναι σε αμόκ. Παραληρεί. Ο γιος φοβάται δεν την έχει ξαναδεί έτσι.

Γιος : Ηρέμησε. Εντάξει θα την βρούμε όλα θα πάνε καλά.

Ο γιος την αγκαλιάζει για να την ηρεμήσει.

Γιος : *(φοβισμένος)* Μην φοβάσαι. Όλα θα πάνε καλά θα δεις.

Η μητέρα χάνει τις αισθήσεις της.

Στιγμαίο σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

7η Σκηνή

Η μητέρα και ο γιος μπαίνουν στο σπίτι. Έρχονται από το νοσοκομείο που νοσηλεύτηκε η μητέρα.

Ο γιος την κρατάει από το χέρι. Η μητέρα δείχνει ταλαιπωρημένη και σέρνει τα πόδια της. Την πηγαίνει στον καναπέ και την βοηθάει να καθίσει.

Γιος : Πώς είσαι;

[Μικρή σιωπή]

Γιος : Δεν νιώθεις καλύτερα τώρα που γύρισες;

Η μητέρα κοιτάζει γύρω αδιάφορα.

[Μικρή σιωπή]

Γιος : Δέκα μέρες δεν ήταν και λίγες.

Μητέρα : Δέκα;

Γιος : Έχασες την αίσθηση του χρόνου.

Η μητέρα ξανακοιτάζει γύρω το σπίτι αδιάφορα.

Γιος : Σου έλειψε ε;

Η μητέρα είναι χαμένη σαν να μην ακούει.

[Σιωπή]

Γιος : *(κοιτάζοντας το ρολόι του)* Έφτασε η ώρα για το χάπι. Για δύο εβδομάδες θα το παίρνεις δύο φορές τη μέρα.

Πηγαίνει στην κουζίνα και επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό και το χάπι στο χέρι του. Την πλησιάζει και περιμένει να της δώσει το χάπι κρατώντας ένα ποτήρι νερό.

Η μητέρα κουνάει αρνητικά το κεφάλι.

Γιος : Έλα τώρα...μην μου δυσκολεύεις άλλο τη ζωή.

Η μητέρα τον κοιτάζει.

Γιος : Τι με κοιτάς; Άκουσες τι είπαν στο νοσοκομείο. Αν δεν κάνεις την αγωγή θα νοσηλευτείς πάλι. Αυτό θέλεις;

Η μητέρα σηκώνει τους ώμους σαν να μην την νοιάζει.

Μητέρα : Τι εκεί, τι εδώ. Η ίδια φυλακή είναι.

Γιος : Μάνα, τι καταλαβαίνεις;

Η μητέρα ανοίγει το στόμα της και περιμένει το χάπι. Ο γιος της το βάζει στο στόμα και της βάζει το ποτήρι στο στόμα και καταπίνει. Προσπαθεί να σηκωθεί από τον καναπέ.

Γιος : Πού πας;

Μητέρα : Να ξαπλώσω.

Γιος : Δεν θες να κάτσεις λίγο;

Μητέρα : Μπα. Πήγαινε στις δουλειές σου.

Γιος : Να φτιάξω καφέ; Να βάλω και το ραδιόφωνο να σου φτιάξει το κέφι;

Μητέρα : Δεν θέλω τίποτα. *(ετοιμάζεται να σηκωθεί να πάει στο δωμάτιό της)*

Γιος : Ξέρεις σκεφτόμουν...αν ήθελες...μήπως να φέρναμε μια γυναίκα να σε φροντίζει τις ώρες που λείπω. Να σου κάνει παρέα και να βοηθάει με τις δουλειές του σπιτιού.

Μητέρα : Γυναίκα; Τι γυναίκα; Άγνωστη; Ξένος άνθρωπος στο σπίτι μας;

Γιος : Δεν θα είναι ξένη αφού θα την γνωρίσουμε. Θα έρθει στην αρχή δοκιμαστικά. Αν σου αρέσει μένει, αλλιώς φεύγει.

Μητέρα : Κανένας δεν είναι σαν τον δικό σου άνθρωπο. Ο ξένος, είναι ξένος. Ούτε σε νοιάζεται, ούτε σε πονάει. Κι άμα πέσεις στα χέρια του από ανάγκη... κήκηες.

Γιος : Τόσος κόσμος δηλαδή που-

Μητέρα : Σε κούρασα. Σου κάνω τη ζωή δύσκολη, όπως το είπες. Νέος άνθρωπος και βαρυγκωμάς.

Γιος : Μάνα-

Μητέρα : Έμεινα πίσω και έγινα βαρίδι. Κι αυτό το σπίτι φυλακή. Και οι δυο καταδικασμένοι. Ξέμεινες με την ευθύνη μου. Αν είχες μια σύντροφο, θα ήταν αλλιώς τα πράγματα. Θα ήταν δικός μας άνθρωπος. Θα μας νοιαζόταν και θα μας αγαπούσε. Δεν θα έμενε μαζί μας από υποχρέωση. Η ζωή είναι ωραία όταν τη μοιράζεσαι. Αλλά βλέπεις σε εμάς δεν έμελε.

[Σιωπή]

Γιος : Αύριο ξέρεις τι μέρα είναι;

Η μητέρα ανασηκώνει τους ώμους, ότι δεν ξέρει.

Γιος : Τα γενέθλιά σου.

Μητέρα : Τα γενέθλιά μου. Πόσο χρονών γίνομαι;

Γιος : Κλείνεις τα 76.

Μητέρα : 76.

Γιος : Οπότε αύριο θα γιορτάσουμε. Τι θες για δώρο;

Μητέρα : Να με βοηθήσεις.

Γιος : Σε τι;

Μητέρα : Να μας ελευθερώσεις.

Γιος : Δεν καταλαβαίνω.

Μητέρα : Άκουσα τις νοσοκόμες το πρωί να λένε, ότι χρειάζεται προσοχή με τα καινούρια φάρμακα. Τα χάπια είναι ισχυρά. Αυστηρά ένα, κάθε δώδεκα ώρες. Αν κάποιος πάρει δυο μονοκοπανιά, σταματάει η καρδιά. Έτσι σαν να άκουσα. Για να είμαστε σίγουροι όμως, θα πάρω τρία. Αν πάρω και λίγο πριν, ένα υπνωτικό χάπι δεν θα καταλάβω τίποτα.

Γιος : Πας καλά; Έχεις παραισθήσεις; Τι λες;

Μητέρα : Μην αρπάζεσαι. Εσύ δεν θα κάνεις τίποτα. Θα είσαι δίπλα μου να βεβαιωθείς ότι όλα πήγαν καλά.

Γιος : Όλα καλά; Το έχεις χάσει τελείως;

Μητέρα : Μην φοβάσαι. Σκέφτηκα ακριβώς πώς θα γίνει. Άκου-

Γιος : Το ξέρεις ότι η αυτοκτονία είναι από τις μεγαλύτερες αμαρτίες;

Μητέρα : Θα καταλάβει ο Χριστός. Και Αυτός άνθρωπος ήταν πριν ανέβει στους ουρανούς. Γνωρίζει τις ανθρώπινες αδυναμίες. Κι η μάνα Του πόνεσε για Αυτόν. Θα καταλάβει. Ξέρω τι θα Του πω όταν πάω και Τον βρω. Θα μας συγχωρέσει και τους δύο.

Γιος : Ωραία είσαι. Όπως θες τα παρουσιάζεις όλα. Το ότι θα με κλείσουν φυλακή το σκέφτηκες;

Μητέρα : Σιγά μην σε κλείσουν φυλακή. Πέθανα στον ύπνο μου. Τόσος κόσμος πεθαίνει στον ύπνο του. Είμαι και κάποιας ηλικίας, τι πιο φυσικό.

Γιος : Αλλοίμονο! Όλα φυσικά είναι για σένα. Ακόμα και να με κάνεις δολοφόνο.

Μητέρα : Να με ελευθερώσεις σου ζητάω. Κατάλαβέ με. Δεν αντέχω άλλο.

Γιος : Εμένα δεν με σκέφτεσαι;

Μητέρα : Μα για σένα το κάνω. Να μην έχεις την ευθύνη μου να σε βαρύνει. Βλέπεις τα πράγματα θα ήταν αλλιώς αν είχες τον άνθρωπό σου δίπλα σου-

Γιος : Να τα πάλι! Κι αν είχα δηλαδή; Τι;

Μητέρα : Πώς! Θα ήταν διαφορετικά. Ειδικά αν ήταν εκείνη. Η ζωή εδώ μέσα θα είχε νόημα. Τότε δεν θα χρειαζόταν να-

Γιος : Εκείνης;

Μητέρα : Το κορίτσι σου που έμενε μαζί μας. Να δεις πώς την έλεγαν....τι ντροπή...ξέχασα το όνομά της.

Γιος : Μαρία την έλεγες.

Μητέρα : Αχ ναι. Η κούκλα μας. *(χαμογελάει με γλυκύτητα καθώς την αναπολεί)* Η μόνη που με καταλάβαινε. Ο θησαυρός μου. Οι πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής μου. Αυτές θα πάρω μαζί μου όταν πεθάνω-

Γιος : Κρέμα ή σοκολάτα;

Μητέρα : Τι;

Γιος : Την τούρτα πώς τη θες;

Μητέρα : Μπλακ φόρεστ, που έχω να φάω πολύ καιρό. Να την ευχαριστηθώ. Μπορεί να είναι και η τελευταία φορά. Ε; *(τον κοιτάζει σαν να τον παρακαλεί για αυτό που του ζήτησε)*

Γιος : Ξέχασε το! Δεν το κάνω!

Η μητέρα τον πλησιάζει

Μητέρα : Αγόρι μου. Η τελευταία χάρη που σου ζητάω. Πόσα φάρμακα πια και για ποιο λόγο; Κουράστηκα. Μπορείς να με καταλάβεις; *(δακρύζει)*

Τον αγκαλιάζει και κλαίει. Μένουν αγκαλιασμένοι.

Μητέρα : Είμαι πολύ κουρασμένη. Πάω να ξαπλώσω.

Η μητέρα φεύγει για το δωμάτιό της σέρνοντας τα πόδια της. Ο γιος σκουπίζει τα μάτια του, φαίνεται συγκινημένος. Προσπαθεί να ακουστεί η φωνή του κανονική.

Γιος : Θα πεταχτώ μέχρι το αυτοκίνητο. Κάτι ξέχασα. Δεν θα αργήσω.

Η μητέρα κουνάει το κεφάλι της καταφατικά χωρίς να τον κοιτάζει, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει στο δωμάτιό της. Ο γιος παίρνει τα κλειδιά του αυτοκινήτου από το πάσο της κουζίνας, ανοίγει την πόρτα και φεύγει.

Σκοτάδι.

Τέλος σκηνης

8η Σκηνή

Στο σαλόνι κάθονται η κούκλα στον καναπέ και η μητέρα και ο γιος στις πολυθρόνες απέναντι ο ένας από τον άλλο και παίζουν τάβλι. Ακούγεται μουσική από το ραδιόφωνο.

Μητέρα : Τι σου έχω πει;

Γιος : Ένα άφησα και δεν είναι μέσα.

Μητέρα : Και εκεί μπορώ να σου κάνω ζημιά. Να σε καθυστερήσω και να πάρω το παιχνίδι.

Γιος : Θα δείξει.

Μητέρα : Μην αφήνεις την τύχη. Χρειάζεται στρατηγική. Μου δίνεις ευκαιρίες να σε κερδίσω.

Γιος : Άσε να δούμε τι θα φέρεις. Άντε ρίζε.

Μητέρα : *(ρίχνει τα ζάρια)* Ντόρτια! Τέσσερα, τέσσερα, τέσσερα, τέσσερα. Αχ για ένα δεν σε πιάνω!

Γιος : Να η τύχη! Είδες;

Μητέρα : Γλίτωσες αυτή τη φορά. Η τύχη όμως είναι αστάθμητος παράγοντας. Δεν είναι για να υπολογίζεις.

Γιος : Ναι καλά, παίζε τώρα!

Ακούγεται από το ραδιόφωνο το ίδιο ελληνικό τραγούδι από την 4η σκηνή και η μητέρα το σιγοτραγουδάει.

Γιος : Ωπα! Σου αρέσει τώρα;

Μητέρα : Μετά από τόσες φορές, το συνήθισα.

Γιος : Μπράβο εξελίξεις!

Μητέρα : Όλα συνήθεια είναι τελικά. Λέω να σταματήσουμε *(για το τάβλι)*

Γιος : Τώρα που χάνεις να σταματήσουμε ε;

Μητέρα : Τι χάνω καλέ! Εγώ δεν έχω κανένα πούλι ανοιχτό. Κοίτα τις πόρτες μου.

Γιος : Άστα αυτά, όταν το ζάρι δεν σου κάνει τα χατίρια, παρατάς το παιχνίδι.

Μητέρα : Εξυπνάδες! Δεν είμαστε μόνοι μας έχουμε και την Μαρία. Κάθεται και παρακολουθεί τόση ώρα χωρίς να της δίνουμε σημασία.

Γιος : Γιατί δεν παίζεις και μαζί της;

Μητέρα : Παίζουμε τα πρωινά. Τι νόμιζες. Και όχι μόνο αυτό...περίμενε...

Σηκώνεται και έρχεται με δύο βελόνες πλεξίματος και την αρχή ενός πουλόβερ.

Μητέρα : Κοίτα!

Γιος : Τι είναι αυτό;

Μητέρα : Σου φτιάχνουμε πουλόβερ.

Γιος : Πουλόβερ; Πώς σου ήρθε;

Μητέρα : Είχα ένα νήμα ξεχασμένο και είπα να δείξω στη Μαρία να πλέκει. Το μοτίβο το είχα δει σε ένα περιοδικό.

Γιος : Το ξέρεις ότι έχουμε καλοκαιρι.

Μητέρα : Δεν θα το τελειώσουμε τώρα. Έχει αρκετή δουλειά. Σου αρέσει;

Γιος : Τι να μου αρέσει;

Μητέρα : Το χρώμα. Φαντάσου το τελειωμένο.

Γιος : Καλό είναι.

Μητέρα : Δείξε λίγο ενθουσιασμό. Να πάρει τα πάνω της και η κούκλα μας που μαθαίνει.

Γιος : Εντάξει μάνα. Ωραίο είναι.

Μητέρα : *(ψιθυρίζει στον γιο)* Τα πήρες;

Γιος : Αμάν με έπρηξες! Τα πήρα!

Μητέρα : Πού είναι;

Ο γιος σηκώνεται και της δίνει ένα κουτί.

Μητέρα : Το χρώμα όπως είπαμε ε;

Γιος : Ναι.

Παίρνει το κουτί και πλησιάζει την κούκλα. Κάθεται δίπλα της.

Μητέρα : *(στην κούκλα)* Σήμερα κλείνει ένας χρόνος από τότε που ήρθες σπίτι μας και σου πήρα ένα δώρο. Κοίτα! *(ανοίγει το κουτί και της δείχνει ένα ζευγάρι ψηλοτάκουνες γόβες σε κόκκινο χρώμα).* Ελπίζω να σου αρέσουν. Θα τα φοράς και θα είναι ασορτί με το κόκκινο κραγιόν σου. *(τις κρατάει στα χέρια της και τις δείχνει στην κούκλα).* Τέλειες δεν είναι; *(στον γιο)* Δεν είχα δίκιο;

Γιος : Πήρες τα χάπια σου;

Μητέρα : Θα τα πάρω πριν πάω για ύπνο.

Γιος : Άντε πέρασε η ώρα.

Μητέρα : Εντάξει. Πάω. Αύριο τι ώρα θα φύγουμε;

Γιος : Επτά. Πριν πιάσει η κίνηση.

Μητέρα : Πόσο μου έλειψε το εξοχικό μας! Απορώ που δεν έχουμε πάει τόσα χρόνια.

Γιος : Δεν χρειάστηκε και τώρα δηλαδή που πάμε-

Μητέρα : *(απευθύνεται στην κούκλα)* Μην τον ακούς. Βαριόταν για αυτό δεν πηγαίναμε. Θα σου αρέσει είναι δίπλα στη θάλασσα και έχει μια ωραία αυλή γεμάτη δέντρα. Και ησυχία, πολύ ησυχία. Θα περάσουμε ωραία, θα δεις! Εγώ δεν είμαι του μπάνιου αλλά εσείς να κάνετε. Έχει ωραία θάλασσα.

Γιος : Δεν πας για ύπνο;

Μητέρα : Ναι. *(σηκώνεται)* Να πάρω και τα χάπια μου.

Σηκώνεται και πάει στην κουζίνα. Παίρνει τα χάπια της. Έρχεται στο σαλόνι.

Μητέρα : *(στον γιο)* Να σε ρωτήσω τώρα που το θυμήθηκα. Κάποιες φορές τα βράδια ακούω την εξώπορτα.

Γιος : *(σαν να δικαιολογείται)* Α ναι...Πηγαίνω στο αυτοκίνητο να φέρω τις φόρμες που φοράω στο γυμναστήριο.

Μητέρα : Τις κουβαλάς μαζί σου;

Γιος : Αφού πηγαίνω μετά τη δουλειά.

Μητέρα : Πάντως δύο φόρμες έχω απλώσει.

Γιος : Καλά που μου τις θύμισες να φέρω αυτές που φορούσα σήμερα.

Μητέρα : Δεν πας τώρα;

Γιος : Δεν πας για ύπνο;

Μητέρα : Ναι. Καληνύχτα παιδιά μου! Και μην ξεχαστείτε. Αύριο έχει πρωινό ζύπνημα.

Γιος : Καληνύχτα.

Η μητέρα φεύγει και μπαίνει στο δωμάτιό της.

Ο γιος σηκώνεται πηγαίνει την κούκλα στο δωμάτιό του και κλείνει την πόρτα. Πλησιάζει την πόρτα του δωματίου της μητέρας του και ακούει για να διαπιστώσει ότι ξάπλωσε.

Παίρνει τα κλειδιά του αυτοκινήτου βγαίνει από την εξώπορτα και μετά μπαίνει κρατώντας μια σακούλα σκουπιδιών την ανοίγει βγάζει μια κούκλα του σεξ κοκκινομάλλα, την πηγαίνει στον καναπέ. Παίρνει το τάμπλετ του και βάζει μια ταινία πορνό. Ακούμε τα βογκητά από την ταινία. Αφήνει το τάμπλετ ξεκουμπώνεται και κάνει σεξ με την κούκλα. Τελειώνει σηκώνεται παίρνει ένα ποτήρι και βάζει ουίσκι. Χαλαρώνει.

Πίνει άλλη μια γερή γουλιά ουίσκι από το ποτήρι του. Κλείνει τα μάτια του και όπως είναι με το ποτήρι στο χέρι τον πιάνει ο ύπνος.

Ανοίγει η πόρτα του δωματίου της μητέρας του, εκείνη βγαίνει, βλέπει την κοκκινομάλλα κούκλα γυμνή στον καναπέ και τον γιο της αποκοιμισμένο στην πολυθρόνα. Του δίνει ένα χαστούκι. Πέρνει το ποτήρι με το ουίσκι και εκείνος ζυπνάζει.

Γιος : (πιάνει το μάγουλό του ταραγμένος) Τι έγινε;

Μητέρα : (νευριασμένη μιλάει ψιθυριστά) Τι έγινε ε; Τι έγινε. Δεν ντρέπεσαι; Η κοπέλα σου κοιμάται στο δίπλα δωμάτιο και εσύ...(δείχνοντας την κοκκινομάλλα κούκλα στον καναπέ) με αυτήν να κάνετε βρομιές. Τσίπα δεν έχεις;

Γιος : Γιατί ζύπνησες;

Μητέρα : Εδώ και καιρό άκουγα τα βράδια την πόρτα. Υποψιαζόμουν ότι κάτι περίεργο γινόταν. Και επιβεβαιώθηκα. Πέταξέ την έξω. Τώρα! Μην την ξαναδώ εδώ μέσα! Για αυτό δεν στεριώνεις σε καμία σχέση. Μια ζωή επιπόλαιος σαν τον-

Γιος : Από τότε που αρρώστησες καταστράφηκε η ζωή μου.

Μητέρα : Άσε τις δικαιολογίες.

Γιος : Δικαιολογίες; Λοιπόν! Για να τελειώνουμε! Αν θες να τα πάμε καλά, θα κάνω αυτό που θέλω! Σου αρέσει ή όχι! Σου έκανα τη χάρη και την έφερα πίσω. Τέρμα όμως! Μέχρι εδώ! Μην ανακατεύεσαι, γιατί αν με φτάσεις στα όριά μου, δεν θα την ξαναδείς, όσες κρίσεις και να σε πιάσουν. Εξηγηθήκαμε; Δεν θα με τρελάνεις! Κατάλαβες;

Μητέρα : Σσς μην φωνάζεις. Θα την ζυπνήσεις.

Γιος : Κατάλαβες;

Μητέρα : Δεν θα φύγει.

Γιος : Μόνο αν σταματήσεις να ανακατεύεσαι.

Μητέρα : Δεν θα ξέρει.

Γιος : Από σένα εξαρτάται.

Μητέρα : Αυτή θα είναι και η δική της μοίρα. Όπως τότε. Να ξέρεις όμως ότι τότε, δεν μίλησα για σένα, τώρα δεν θα μιλήσω για εκείνη.

Γιος : Τι λες;

Μητέρα : Η παράδοση συνεχίζεται. Έκανα τα στραβά μάτια στις μουρταριές του για να μην χαλάσω το σπιτικό μας και πληγωθείς. Έτσι και τώρα θα κάνω τα στραβά μάτια για να μην πληγωθεί εκείνη.

Γιος : Ρε μάνα, πας καλά; Τι είναι αυτά που λες;

Μητέρα : Ξέρω. Τα πράγματα δεν αλλάζουν. Η ζωή μας από τότε που γεννηόμαστε έχει ένα μοτίβο, όπως στο πλέξιμο. Και αυτό μας ορίζει σε όλη μας τη ζωή. Το δικό μου είναι να ακούω, να βλέπω, να καταλαβαίνω και να μη μιλάω. Να ανέχομαι.

Γυρίζει με τα πόδια της συρτά και κουρασμένα για να πάει στο δωμάτιό της.

Μητέρα : *(δείχνοντας πίσω της και εννοώντας την κοκκινομάλλα κούκλα)* Δεν θέλω να την ξαναδώ.

Γιος : Δεν θα βγαίνεις τα βράδια από το δωμάτιό σου. Σύμφωνα;

Μητέρα : Θα μου κόψεις και την τουαλέτα;

Γιος : Σύμφωνα;

Μητέρα : Να μην μάθει. Εγώ δεν θα μιλήσω. Να μην φύγει. Δεν πρέπει να φύγει. Να είσαι προσεκτικός. Μου υπόσχεσαι;

Γιος : Ναι.

Μητέρα : *(πηγαίνοντας στο δωμάτιό της)* Περνάμε ωραία μαζί. Θα της αρέσει το εξοχικό. Στην αυλή θα καθόμαστε όλη μέρα και θα αγναντεύουμε τη θάλασσα. Πόσο ωραία φαίνεται η θάλασσα από την αυλή μας!

Η μητέρα μπαίνει στο δωμάτιο και κλείνει την πόρτα.

Ο γιος σωριάζεται στην πολυθρόνα. Μαζεύει το ποτήρι από κάτω βάζει ούισκι πίνει και δείχνει να χαλαρώνει.

Πιάνει τα κόκκινα ψηλοτάκουνα παπούτσια που είναι δίπλα του στον καναπέ τα σηκώνει μπροστά στην κούκλα και τα κοιτάζει.

Γιος : (στην κοκκινομάλλα κούκλα) Σε σένα πηγαίνουν καλύτερα.

Σκοτάδι.

Τέλος